

El món de la cultura recorre a la música per reclamar que s'obrin les fronteres

Més de 50 artistes fan ús dels seus treballs per clamar solidaritat, justícia, llibertat i igualtat davant la crisi dels refugiats

El Palau Sant Jordi s'ha omplert de gom a gom per seguir el concert a favor de l'acollida de refugiats. | Pau Coll

Un *fade* a fosc. El Palau Sant Jordi en l'obscuritat quasi total. S'esvaïa poc a poc el paisatge sonor consistent en un xiuxiueig que semblava incessant. El públic es mostrava a l'expectativa. Per fi, la *veu en off* de la Clara Segura trencava el mutisme general. Ja des d'un primer moment es va interpel·lar el públic: "Us presentem la història del Rasol, que podria ser la de qualsevol persona, la de vosaltres mateixos?", clamava l'actriu catalana. A la platea, 15.000 persones vibraven amb un concert que barrejava la música i la reivindicació política. El missatge de fons: la necessitat d'obrir les fronteres d'Europa per acollir els refugiats.

"Recordo els camps d'oliveres que s'escampaven per tot arreu -explicava en Rasol en pantalla-. Jo tenia un basar i m'agradava parlar molt amb la gent, ara ja no m'agrada tant?, lamentava. Meena, una siriana de 18 anys que vol estudiar per ser metge, va prendre el relleu dels parlaments. "Tots som importants", afirmava amb contundència. "Jo també tinc uns somnis que

vull complir i compartir?, afegia. I conclouia, parafrasejant Nelson Mandela: ?Tot sembla impossible fins que es fa realitat?.

Sense menystenir l'obertura, el Palau Sant Jordi esclatava per primer cop amb l'aparició del binomi Manolo García-Lluís Llach a escena. ?Venim del nord, venim del sud, i no creiem en les fronteres si darrera hi ha un company amb les seves mans esteses a un pervindre alliberat?, entonaven a l'unisó. Un cant a la llibertat, la igualtat i la justícia.

Amb *A Galopar*, Paco Ibáñez i Marina Rosell van fer present el poeta Rafael Alberti, qui va estar a l'exili i no pogué tornar a Catalunya fins el 1977. ?Gràcies a Catalunya per demostrar una vegada més que és un poble civilitzat i solidari?, va exclamar Ibáñez. Les pulsacions es van accelerar amb el *reggae* de Macaco, que va convidar el públic a ballar al ritme de *Con la mano levánta*. ?Tant de bo que aquest concert faci canviar l'actitud dels polítics?, va deixar caure el cantant abans que els peripatètics de Merlí pausessin les actuacions musicals per narrar algunes històries personals que posaven cara a l'èxode. La treva es va acabar amb la First African Gospel Choir i la música d'Ismael Serrano, qui va transportar el Sant Jordi a la Revolució del 68.

Enmig de les actuacions, espais de reivindicació. Jordi Évole va protagonitzar un dels missatges més contundents del recital amb un discurs crític vers les autoritats, a qui va retreure la seva posició privilegiada al concert i la seva incompetència. ?Penseu, autoritats, que el que aplaudiu des de la llotja és també la vostra incapacitat política per resoldre aquest problema?, va etzibar. Parelles d'artistes com Amaral i Gerard Quintana, Manu Guix i Antonio Orozco van afegir més música a la nit. El clímax, però, arribava de nou amb el gran Joan Manuel Serrat, que es va erigir com el portador de l'essència del Mediterrani, un mar unificador dels pobles que banya i de les diferents cultures que han afluït al seu voltant.

L'actuació més emotiva va recaure en Joan Dausà que, acompanyat d'una escenificació magnífica a càrrec de Fura de Baus, va posar un nus a la gola a més d'un. L'ska de Txarango i Cheb Balowsky va suposar un impuls d'adrenalina en un moment en què les més de tres hores de recital començaven a pesar. El colofó final va arribar amb una invitació massiva a la manifestació del 18 de febrer per clamar que ?casa nostra és casa vostra si és que hi ha cases d'algú? tots a l'una.